

Всі кольори життя – на гобеленах Лариси та Сергія Левикіних

Нещодавно до редакції нашої газети зателефонував працівник будівельного управління №1 Сергій Левикін, який розповів про захоплення його родини, а також запропонував цікаву ідею, яка могла б бути зреалізована в рамках святкування 150-річчя Львівської залізниці.

Сергій Левикін розпочав розмову з того, чому місцем праці обрав залізницю:

– За фахом я – шліфувальник і працюю в автопарку будівельного управління №1, де займаюся двигунами автомобілів, виконую шліфувальні роботи колінвалів, гільз, блоків. Спочатку трудився за угодою, тепер – у штаті будівельного управління.

я його замінив, бо він за станом здоров'я змушений був перейти на легшу роботу. Зараз працюю у відділі головного механіка Романа Шлянти, якому підпорядкована наша авторемонтна майстерня, де ремонтуються двигуни, ходові частини, електрообладнання тощо. Роман Григорович, незважаючи на складні завдання, що став-

Перші гобелени були знайдені археологами у гробниці одного з єгипетських фараонів, який жив у XIV ст. до н.е. Це були виткані сюжети з життя фараонів. Сучасну назву ці твори отримали від прізвища братів Гобеленів, які створили фабрику з виробництва цих тканих шедеврів у Франції при дворі короля Людовіка XIV. Кожен виріб був унікальним, дорогим, тож дарувався лише високоповажним особам та гостям із різних країн від імені короля. До України гобелени потрапили пізніше. Вперше на території України гобелени з'явилися на Полтавщині та у гірських районах Карпат, зокрема у селі Косові на Івано-Франківщині. Ці регіони швидко освоїли виробництво гобеленів, бо тут здавна жили здібні майстри та була якісна сировина – тонкорунна вовна.

Загалом шліфувальником працюю з 1980 року: тривалий час трудився в автопарку Львівської обласної державної адміністрації. Залізничниками були мої батьки – мама Євдокія Андріївна все життя пропрацювала у вагонному депо Клепарів оглядачем вагонів, батько Михайло Борисович трудився в господарських складах, які сьогодні на базі БУ-6, що на Левандівці. На жаль, батьків моїх уже кілька років нема серед живих. Мама давно переконувала мене перейти працювати на залізницю, наголошуючи на тому, що тут панує дисципліна і порядок. Та я чомусь не зважав на її слова. Тепер, коли працюю на залізниці, оцінив все, що вона говорила. Коли прийшов на роботу в ремонтну майстерню, мені одразу видали спецодяг і все, що потрібно для роботи шліфувальника. Та й колектив сподобався, хоча невеликий, та згуртований і дружний. Як тільки влаштувався на роботу, шліфувальник Богдан Каспшишак все детально розповів про специфіку цієї роботи. Згодом

ляться перед нашим колективом, знаходить шляхи вирішення цих питань, хоча техніка має вже по 25-30 років. Не можу не згадати моїх товаришів по роботі, бригадира моторного цеху Володимира Зозуляка, моториста Ігоря Підвірного, слюсаря-агрегатника Ігоря Закалу, голову профгрупи Івана Бойка, які не підведуть у найскладніших ситуаціях. Якщо хто звик хитрувати чи симулювати, довго у нас не затримується. Тому в колективі працюють порядні люди – фахівці своєї справи.

– Розкажіть про своє захоплення в житті.

– Цікавість до ткацтва мені прищепила моя дружина Лариса, модельєр-конструктор за фахом, а нині – майстер художнього ткацтва, яка є членом Національної спілки майстрів народного мистецтва України. Тому ткацтво – наше родинне захоплення. Ларисі було непросто розпочати займатися ткацтвом, адже цьому вона ніде не вчилася. Починала при допомозі літератури, якої

було не так багато, а далі – методом спроб і помилок. Пригадую, як ми зробили перше знаряддя для ткацтва – дерев'яну раму 40 на 70 сантиметрів із цвяшками, згодом вона стала більших розмірів. І розпочалася робота над створенням гобеленів, які виготовляються з вовни та напіввовни, за допомогою техніки "ручний перебір". Готова робота прикріплюється до нелакованого дерев'яного бруса, який сам різьблю. Гобелен стає не лише окрасою домівки, але й справжнім родинним оберегом. Перший гобелен Ларисі не дуже сподобався, хоча його придбав один із львівських колекціонерів. Мені імпонувало, що дружина почала займатися такою цікавою творчою роботою, яка стала новим етапом не лише у її житті, але й у моєму. Знаєте, коли чоловік і дружина мають однакові захоплення, це ще більше їх зближує. До роботи над гобеленами залучаємо і наших двох доньок, особливо тоді, коли потрібно заснувати основу для великого гобелена – для цього потрібно не менше шести рук. Та й зробити це не так просто.

Коли дружина опрацювала сюжет на тему рідного краю, то на "Вернісажі" у Львові з'явилися роботи із серії "Мій рідний край". Особливо вподобали вироби цієї тематики представники української діаспори, адже гобелен – це не тільки гарний подарунок, а й чудова згадка про Україну. Тому чимало наших гобеленів є у приватних колекціях Польщі, Німеччини, Канади, Австралії, Австрії, Америки, Італії, Греції, Росії, Білорусі і, звичайно, у всіх куточках України. Починаючи із 2002 року, нас запрошують до участі в різних престижних виставках. Наші гобелени, які ми ще називаємо "Кольорами життя", побували на дев'яти всеукраїнських та міжнародних виставках у Перемишлі, Варшаві, Ясло, Кракові, Стокгольмі і неодноразово у Львові, Трускавці, Києві.

– Чому гобелени мають назву "Кольори життя"?

– Якщо в родині затишно й комфортно, то й кольори життя будуть різнобарвними. Такими є наші гобелени. Ідеї зазвичай народжуються в дружини, а далі триває кількісна робота над створенням виробу. Людська енергія, вкладена в кожну роботу, сповна передається людям, які її споглядають. Відчуття радості, наснаги і оптимізму переповнюватимуть її серце, а домівка, яку прикрашатиме гобелен, буде наповнена родинним затишком.

– Яка ідея спонукала Вас зателефонувати до редакції?

– Читаючи "Львівський залізничник", в якому постійно друкуються матеріали, присвячені 150-річчю Львівської магістралі, у мене народилася ідея, яка, можливо, зацікавить читачів газети. Чому б не організувати до 150-річчя нашої залізниці конкурс народних умільців? І провести цей конкурс художньої творчості лише серед залізничників. Переконаний, що залізничники вміють не лише співати, танцювати, але й майструвати – хтось виготовляє вироби з дерева, хтось займається різьбярством чи вишиває, або робить прикраси... На підсумковому етапі конкурсу можна було б організувати виставку найкращих робіт умільців Львівської залізниці. Як на мене, це буде дуже цікаво, адже до нас прийдуть гості не лише із залізниці України, але й з-за кордону. Ми з дружиною охоче представимо на виставку наші найцікавіші гобелени і погоджуємося подарувати переможцю конкурсу гобелен із серії "Мій рідний край". Якщо залізничники виявлять активність у цьому проекті, можливо, це стане для когось поштовхом до початку власної творчості. Кажу про це тому, що знаю – процес творення приносить неймовірне задово-

лення. Щиро бажаю кожному його пізнати.

Розмовляла Оксана ПОДОЛЬСЬКА

На фото: Лариса і Сергій Левикіни під час відкриття нової персональної виставки у Стрийському краєзнавчому музеї "Верховина", яка триватиме до початку квітня; фоторепродукції гобеленів подружжя Левикіних.